

21. navadna nedelja – leto B

Besede večnega življenja

Veliko njegovih učencev, ki so to slišali, je reklo: »Trda je ta beseda. Kdo jo more poslušati?« Ker je Jezus v sebi vedel, da njegovi učenci godrnjajo nad tem, jim je rekel: »To vam je v spotiko? In če boste videli Sina človekovega iti gor, kjer je bil prej? Duh je tisti, ki oživlja, meso nič ne koristi. Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje. Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo.« Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo in kdo ga bo izdal. Govoril jim je: »Zaradi tega sem vam rekel: Nihče ne more priti k meni, če mu ni dano od Očeta.«

Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim. Jezus je tedaj rekel dvanajsterim: »Ali hočete tudi vi oditi?« Simon Peter mu je odvrnil: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.« Jezus jim je odgovoril: »Kaj vas nisem izbral dvanajst, pa je eden izmed vas hudič?« Govoril pa je o Judu, sinu Simona Iškarijota; ta je bil namreč tisti, ki ga je pozneje izdal – eden izmed dvanajsterih. Jn 6,60-71

Duh je tisti, ki oživlja, meso nič ne koristi.

Današnji evangelij prav izziva k (od)ločitvi. Kakor da Jezus hoče, da nekateri odhajajo in drugi ostanejo. Kakor da od nas pričakuje radikalno odločitev, odločitev za duha, ki oživlja ter zavrnitev mesa, ki nič ne koristi. Razmišljal sem, kje danes še najdete takšno radikalnost? Družba je ne pozna, vse je enako dobro in slabo, vse je lahko tudi enako prav in narobe. Kaj pa Cerkev? Tudi to lahko v zadnjem času razumemo kot tisto, ki se boji iskanja resnice. Bolje je, da se vsej resnici diplomatsko izognemo in označimo za nesramne tiste, ki resnico iščejo. A ne bi rad bil površen v teh besedah! Na misel mi je prišel spopad med Frančiškom Asiškim in papeževim predstavnikom Hugolinom. Naj vam preberem del tega soočenja iz knjige Ignacija Larañage z naslovom Naš brat Frančišek in vas povabim, da ob njem razmišljamo svoji odločitvi za duha ali za meso.

Kot dobro poznate, je Frančišek želel živeti po evangeliju v radikalnem uboštvu. Proti temu so se hitro dvignili mnogi. Cerkev je želela urejeno ustanovo, Frančiška pa je skrbel le duh. Ko ga Hugolin nagovarja, naj se podredi svetni logiki reda, Frančišek takole razgalja na videz dobre namene cerkvene oblasti:

Vse stvari imajo kožo in notranjost, zgornjo in spodnjo stran, gospod kardinal. Dobro poznam govorico intelektualcev ...

... Pokrajinski predstojniki uporabljajo privlačno govorico. To je koža, gospod kardinal. Maska, če mi dovolite tako reči. Resničnost je drugačna: nihče noče biti majhen, nihče se noče pokazati slaboten – ne vladarji ne cerkveni dostojanstveniki. Vsi smo nagonski sovražniki križa in jaslic, začeni z ljudmi Cerkve. Seveda, za božič lahko prelivamo solze pred jaslicami in lahko se čutimo ponosne, da dvigujemo križ nad bojnimi polji, kakor to počnejo križarji, vendar nas je križa sram. Jaz si ne upam nikogar na svetu imenovati komedijant, toda to je komedija, skoraj bogokletstvo. Bog, odpusti mi!

Na kardinala so te beseden naredile velik vtis. Odgovoril je: Predaleč si šel, sin moj.

Francišek je takoj odgovoril: Odpusti mi, moj gospod. Na vsem svetu ni drugega grešnika razen mene. Nikogar nočem obsojati, ampak samo analizirati dejstva. Dvoumnost prihaja iz območij, ki so onkraj zavesti. Nihče ni hudoben. Toda ljudje varamo sami sebe. Grde stvari potrebujejo lepo okrasje. Svet, ki ga nosimo v sebi, zahteva pozornost zbujajoče oblačilo. Stari človek, vojak, ki ga nosimo v sebi, hoče obvladovati, priti na površje, gospodovati. Ta slabi nagon se oblači v sveta oblačila in takrat pravimo: Treba je ovreči albižane, uničiti Saracene. Treba je osvojiti sveti grob.« Pa tudi sicer gre v svetu samo za divji nagon po gospodovanju in preseganju. Tako govorimo: »Treba je sezidati velike samostane, da bi uveljavili red in disciplino v razpuščenih množicah.« Toda resnica je, da nihče noče živeti v kočah. Govorijo: »Posvečati se moramo znanosti, da bi mogli učinkoviteje služiti.« Toda resnica je naslednja: sram jih je, da bi se kazali kot nevedni. Ponavljajo: »Cerkev potrebuje orodja oblasti.« Toda navsezadnje gre samo za to, da se nihče noče kazati kot slaboten. Ponavljamo, da mora Bog biti na prvem mestu, da mora biti Gospod, in vendar hočemo biti na prvem mestu mi, prevladovati hočemo. In da bi to storili, lovimo ravnovesje na drogu, ki ga predstavlja Božje ime. Bog ni nikoli zgoraj, ampak vedno pri nogah svojih otrok, da bi jih mogel oprati in da bi jim mogel služiti. Ali pa je na križu, nem in nemočen. Mi mahamo s svojimi starimi sanjami o vseomogočnosti in jih enačimo s pravicami Boga. Pravijo: »Intelktualno se moramo pripraviti, da bi duše pripeljali k Bogu.« Toda h kakšnemu Bogu? Če bi v javnosti oznanjevali tako, da bi blejali kakor ovce, bi bil morda Bog bolj poveličan. Ime reda in interese Cerkve razglašajo za Božjo slavo! Potem konkretno poistovetimo svoje ime z imenom reda, svoje interese z interesi Cerkve, svojo slavo z Božjo. Toda v bistvu je resnica tole: nihče se noče pokazati majhen in slaboten in pod zvenečimi frazami skrivamo, da se sramujemo zibelke, jasli in križa na Kalvariji. Gospod kardinal, v Cerkvi je preveč oznanjevalcev, ki sijajno govorijo o teologiji križa. Gospod nas ni poklical k temu, da sijajno oznanjamo skrivnost križa, ampak da jo ponižno živimo. (Laraňaga 2009 str. 232-234)

Jezus razkrinkava množico, ki ga išče zaradi kruha in ne zaradi njegovega božanstva, niti zaradi Resnice. Išče ga preprosto zaradi koristi. Jezus želi, da se opredelimo in to v globini. Kaj je naš cilj: Duh, ki oživlja ali meso? Francišek razkrinkava Cerkev in njeno lepo okrasje. Na nas pa je da razkrinkavamo sami sebe in se odločimo za Duha, ki oživlja. Duha zibelke, jasli in križa. Duha preprostosti in služenja. Gospod želi, da ostanemo ob njem, a pogumno vpraša vsakega od nas: Ali hočeš oditi tudi ti? Naj bo naš odgovor, Petrov odgovor.